

Hastane Günlüğüm

– cirik · 07 Ekim 2020

saat 9.20 şehrin, tuzlu mavi duruşunda içimi yakan açmazlar ve bin bir ömür çizgileri geziniyor 202 no.lu oda hastahanenin ikinci katı aynı odada kaç kişiyiz girişte sağda emekli bir hasta kendinden çok çocuklarından dertli Trabzon'lu maliyeci 9 gündür burada "babam olsa adalet yaparım.." diyor yaşlı bir kadın 45 gün hastanede oğlu perişan yanımda yatan orta yaşlı mahalle bakkalı benden sigara istiyor hastahane burası dedim ziyaretçisi yok adamın üzöldüm dışarıya bakıyorum pencereden kadıköy şurada haydarpaşa orada ve Marmara boğaza girmeye çalışıyor karşıda adalar inci taneleri gibi serpilmiş saat 10.20 hemşirenin yüzü bıkkın bana işaret ediyor yakasız bir entari sırtı açık gibi giymemi istedi ameliyathaneye gidişim idamlık mahkumum sanki sedyeye uzattılar ölmeden ölmüştüm kefenlenmiş götürülüyordum zemin kat ilaç kokuları kaç koridor geçtik kaç dönemeç döndük ışıklar ışıklar beyaz renkli önlüklüler koşuşan , panik halde görevliler ameliyat masaları yarı aydınlık odalar yarı çıplak insanlar koridorda durduk sıram gelmeli , gelince de masadayım bir hemşireye teslim götürülmekteyim lokal anestezi başlıyor dışarıda güneş vardı , çay bahçesi düzenliydi çay içmeyi özleyeceğim yaşayacak mıyım sözümü ciddiye aldı doktorlar elimizden geleni yapacağız korkmayın dediler müşahade altında tutulmak ne demektir o gün öğrendim masadan sağ sıhhatte olarak sedyeye aldılar 202 no.lu odaya getirdiler beni tekrar benden sigara isteyen bakkal unutulmuş biriydi bakkalcı adama takılıyor Trabzon'lu maliyeci odadaki varlığını , dönüşümü merak edip sormadılar herkes doğal seyrinde hayat devam ediyordu refakatçim endişeli ve tereddütle bakıyordu iyi misin sözü dünyalara bedel geldi ... Mustafa kaya 09.03.2019 / İstanbul